Nº. 13. A°. 1841.

ZATURDAG, den 20sten FEBRUARIJ.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 16 Februarij 1841.*

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, dd. 21 December ll., No. 1808 | 1562, is tot *Klerk bij de Magazijnen* benoemd en aangesteld, de Heer ERNST AUGUST VON WILLWEBER ET ALLSTAEDT.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 16 Februarij 1841.*

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, dd. 15 dezer maand, No. 241 | 204, is, op verzoek van den Heer J. L. V. KARSSEBOOM, aan de gemanumitteerde VALENTINE MARIE LOUISE BELCOUR toegestaan, om zich voortaan te noemen:

VALENTINE MARIE LOUISE KARSSEBOOM BELCOUR.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

BURGERLIJKE STAND.

PARAMARIBO, *den 18 Februarij 1841.*

Heden zijn in *ondertrouw* opgenomen: CHRISTIAN REHLFS en HELENA REBILLE OOIJKAAS; beide alhier woonachtig.

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
T. M. SCHOTBORGH.

MENGELWERK.

Dumont.

Op den 10 Maart 1811 kondigde het gedonder der kanonnen van het *Hôtel der Invaliden* te *Parijs* de geboorte aan van eenen erfgenaam des toenmaligen fransche keizerrijks.

Napoleon gaf zijnen zoon den weidschen titel van koning van *Rome*.

Spoedig was *Parijs* in feestdos gehuld; des avonds scheen die hoofdstad als in eene zee van licht te baden, en de bevolking stroomde ter bijwoning van de geïmproviseerde feestvieringen naar de *Tulerien*. Te midden der digte en woelige volksdrommen, poogde eene jonge vrouw, aan den arm van een rustig man van omstreeks veertig jaren, en een lief zesjarig knaapje aan de hand geleidende, uit den tuin der *Tuilerien* te geraken. Het kind wilde niet verder voort, weende en riep onophoudelijk:

»Ik wil mijnen keizer zien."

»Zult gij zwijgen!" sprak de vader.

»Ik wil mijnen keizer zien," hernam het kind.

»Gij maakt mij boos met uwen keizer, de droes hale u en hem," sprak de vader, ongeduldig, doch het kind schreeuwde en tierde al erger en erger.

De menigte begon zich te verstrooijen en het terras aan den waterkant werd spoedig ledig.

Achter onze burgerlieden met hun kind, gingen twee heeren, wie, naar het scheen, het gedrag van het kind vermaakte.

Aan het einde van het terras naderde een der heeren het knaapje en vraagde: »Hebt gij uwen keizer zoo lief?"

»Ja, ik heb mijnen keizer lief!" riep het kind.

»En waarom?"

»Omdat hij zoo mooi is."

»Gij dwaalt mijn kleine vriend; de keizer is leelijk."

»Neen hij is mooi," zeide het kind, terwijl het zijne moeder aan de japon trok, »ik wil mijnen keizer zien."

»Poog den naam van den vader van dit kind uit te vorschen, wat hij doet en waar hij woont?" zeide hij, die met het kind gesproken had, tegen zijnen metgezel, die zich op eenigen afstand had gehouden.

Nadat deze zich eenigen tijd met den vader van het kind had onderhouden, vernam hij hetgeen hij verwachtte.

»Mijnheer, ik heet Dumont, ik ben sedert 10 jaren als ambtenaar bij het ministérie van financiën aangesteld, en kan zeggen, dat men mij nimmer van het geringste pligtverzuim heeft kunnen beschuldigen."

»Daarvan houdt ik mij overtuigd; waar woont gij?"

»In de *Rue Canette, No. 12, Faubourg St. Germain.*"

De stem van den ambtenaar beefde, terwijl hij dat zeide, men kon het hem aanzien, dat hij deze inlichtingen meer uit een zeldzaam gevoel van vrees, dat wel uit goeden wil gaf.

De beide heeren verwijderden zich glimlagchende.

Intusschen schreeuwde het kind nog altijd: »ik wil mijnen keizer zien, ik wil mijnen keizer zien."

»Mevr. Dumont," bromde de ambtenaar, »breng uw kind tot zwijgen, anders..."

»Maar, mijn vriend."

»Welnu, laat het maar schreeuwen, ziet gij dan niet, dat het mij in gevaar brengt, ongelukkig wijf; waren die beide heeren menschen geweest, zoo als gij en ik, in één woord wandelaars, zoo zouden zij het kind niet uitgehoord hebben, en mij de woorden uit de keel gehaald."

»Welnu kom aan, die heeren schenen mij zeer achtenswaardige lieden te zijn..." — »Spreek toch wat zachter, vrouw, men beluistert ons, men bespiedt ons misschien, en dat alles om dat ongelukkige kind; gij moest het ook met alle geweld mede slepen; het moest de lichtjes en het vuurwerk zien, wel ja, gij hebt alles aangewend om mij daartoe te bewegen. Er wordt alle dagen geen koning van *Rome* geboren, zeidet gij, en streeldet mijne wangen. Als mij een ongeluk overkomt, mevrouw Dumont, dan is het uwe schuld."

Toen de heer Dumont te huis kwam, kende zijne vertwijfeling geene grenzen meer.

»V...... jongen," riep hij steeds, terwijl hij met groote schreden op en neder wandelde, »hij zal de oorzaak van mijnen ondergang zijn! Wat heb ik om van te leven eenen ellendigen post van 1,200 frs., en door zijn gepraat zal ik hem welligt verliezen; wie weet, wat mij reeds boven het hoofd hangt; die beide heeren, die mij zoo naauwkeurig ondervroegen, die mijnen naam, mijne woning en beroep wilde weten, zijn gewis policie-agenten."

De vrouw van den Ambtenaar deed alles wat zij kon, om den bevreesden geest van haren gemaal gerust te stellen, maar te vergeefs, de heer Dumont weêklaagde al erger en erger, en toen hij eindelijk in slaap geraakte, riep hij, door droomen gefolterd, onophoudelijk: »Mijn arme post, v.... jongen! duivelsche keizer!"

Des anderen daags was de heer Dumont bleek en neerslagtig, hij had van gevangenissen, verhooren en veroordeelingen gedroomd, in één woord hij had eenen vreeselijken nacht doorgebragt.

Juist toen hij opstond, om zich naar zijn bureau te begeven, werd er aan de deur geklopt. De heer Dumont sidderde, zijne knieën knikten. Zijne droomen van den vorigen nacht kwamen hem voor den geest. Mevr. Dumont opende de deur.

Er verscheen een bediende van het keizerlijk kasteel.

»De heer Dumont?"

»Woont hier."

»Van wege den maarschalk Duroc." De bediende overhandigde een verzegeld papier, en verwijderde zich.

»In naam van den groot maarschalk van het paleis." De heer Dumont moest gaan zitten.

»Ik ben verloren," riep hij, den brief aan alle kanten beschouwende, zonder dat hij den moed had hem te openen. »Die heeren van gisteren behoorden aan de policie, men heeft mijne woorden aan den keizer overgebragt. O! die.... jongen! die.... jongen!"

De heer Dumont schoof als een waanzinnige op zijnen stoel heen en weder.

»Gij vreest misschien ten onregte, mijn vriend, leest eerst den brief," zeide mevr. Dumont.

»Lezen, lezen, gij hebt goed praten, maar zoo zijt gij, vrouwen. Lezen, lezen," herhaalde hij, verachtelijk de schouders ophalende, brak den brief open, las en sidderde. »Heb ik het niet gezegd," riep hij uit. »Ik ben een verloren man. Zie maar, de maarschalk Duroc noodigt mij, mij terstond naar het kasteel te begeven, en onzen jongen mede te brengen; Ha! die slang, die ik aan mijne borst hebt gekoesterd.... die...."

»Grijp moed, mijn vriend, de zaak loopt welligt beter af dan gij denkt."

Het kind, dat in eenen hoek van de kamer zat en zich met eene boterham met stroop aardig het gezigt besmeerde, had naauwelijks gehoord, dat het met zijnen vader naar het kasteel zou gaan, of het lag zijne boterham ter zijde, en danste van vreugde, onder het uitroepen: »Ik zal mijnen keizer zien! ik zal mijnen keizer zien!"

»Houd den mond, bengel, deugniet, zwijg ook gij, mevrouw Dumont, en kleed den knaap aan; kus hem regt hartelijk, want het is misschien voor de laatste maal."

Een uur na het ontvangen van den brief des maarschalks, traden de heer Dumont en zijn zoon het paleis der *Tuilerien* binnen. De dienstdoende deurwaarder geleidde de beiden terstond bij den maarschalk. »Ha! zijt gij daar mijnh. Dumont, gij zijt punctuëel de keizer zal tevreden zijn, volg mij," sprak de maarschalk Duroc. De arme Dumont was in geenen deele tevreden, hij had in den maarschalk den persoon herkend, die hem in den tuin der *Tuilerien* had aangesproken, »en de andere," zeide hij bij zich zelven, maar het is onmogelijk... Ik ben verloren."

Na verschillende kamers te zijn doorgegaan, klopte de maarschalk aan de deur van een kabinet, opende haar, en beval den heer Dumont binnen te treden. Dumont gaf eenen schreeuw van verbazing: de tweede persoon uit den tuin der *Tuilerien* was Napoleon, die, zoo als bekend is, er behagen invond, om zich, alleen vergezeld van Duroc, onder het volk te mengen.

De keizer deed als ontwaarde hij de aange-

tige verlazing van den beambte niet, gaf den kleinen bonapartist een teeken om te naderen, en nam hem op zijne knie. »Welnu, mijn kleine vriend, bemint gij uwen keizer nog altijd?"

»O ja, mijnheer," antwoordde het kind.

»Zie mij aan, gij ziet wel, dat ik niet gelogen heb, toen ik u zeide, dat uw keizer leelijk was."

»Neen, mijn keizer is mooi," zeide het kind, terwijl hij met zijne kleine handen in eene doos met suikerwerk grabbelde, welke de keizer voor hem geplaatst had. Vervolgens wendde de keizer zich tot Dumont, die eenigzins van zijnen eersten schrik was bekomen, en vroeg hem, sedert hoe lang hij bij het ministerie geplaatst was, en hoe veel inkomen hij had; daarna gaf hij hem met de hand een teeken om zich te verwijderen, er bijvoegende, dat hij den kleinen vriend des keizers nimmer zou vergeten.

Den dag na dit onderhoud, ontving de altijd nog tusschen hoop en vrees dobberende Dumont zijne aanstelling tot eene voordeelige betrekking bij het departement van financiën.

Achttien jaar — Grijs haar.

Na twee jaren afwezigheid zag ik haar voor het eerst in den schouwburg. Was het hare schoonheid die aller oogen trok? De blikken van het geheele parterre schenen naar hare loge gerigt; ik alleen waagde niet op te zien. Slechts allengs vatte ik moed; mijn oog viel op haar, maar ontzet voer ik terug. Thans was het opzien dat haar binnenkomen verwekt had, verklaarbaar: eene ijskoude rilde mij door de leden, mijne knieën sidderden.

»Arme, ongelukkige Henriette!" sprak ik zacht, en mijne tanden beten krampachtig in mijne lippen. — Een der omstanders trok mij aan de mouw. — »Ziet gij dat meisje daar in de loge!" fluisterde hij; »is het niet verbazend dat een zoo jong schepsel reeds grijs haar heeft?" — »Zij heeft zulke schoone zwarte oogen;" zeide een ander; »'t is jammer!" — »Ware er een romantiker onder ons," hernam een derde, »deze aardige misgeboorte zou hem stof geven voor eene interessante ballade, zoo *a la* Heine, waarbij men niet weet of men weenen of lagchen moet. Jonge oogen en grijs haar, verlangen en afgeleefdheid, een fraai beeld voor de hedendaagsche litteratuur!" — Ik had den gek kunnen doorboren.

Eindelijk ging het gordijn op. Wie zegt mij wat er op het tooneel voorviel? ik weet het niet. De menigte lachte; mij klemde de smart de borst te zamen, ik zou gewenscht hebben weg te snellen, maar een onwederstaanbaar geweld boeide mij aan de plaats waar mijn slagtoffer zich bevond; het klamme zweet stond mij op het voorhoofd, maar ik bleef. — Tusschen het eerste en tweede bedrijf begonnen mijne buren hun onderhoud weder; men sprak nogmaals van het jonge meisje met het grijze haar.

»Ik wed" zeide de eene, »deze arme juffer is eens bij nacht op eene eenzame wandeling een spook tegengekomen. Hebt gij een onlangs verschenen Duitsch boek gelezen: *De zienster van Prevorst?* geloof mij: die Kerner —" »Is een dichter... uit Zwabe" hernam een ander; »er zijn geen spoken en geen ziensters: ik ben docter en kan u verklaren hoe het komt dat de natuur van zekere haren. —" — »Acht gij wilt ons de zaak wetenschappelijk ophelderen" viel een derde hem in de rede. »Pas op, uwe geneeskunst zou daarbij te kort kunnen schieten. Het is onmogelijk dat de haren van een jong meisje zoo grijs worden zonder eene buitengewone oorzaak. Zeker heeft dit beminnelijk slagtoffer een' hevigen schok geleden." — »Haar man werd misschien in hare armen vermoord." — »Of haar kind gleed, toen zij er mede aan het venster speelde, uit hare handen, en verbrijzelde zich het hoofdje op de steenen." — »Vergeef mij, mijne heeren, maar ik geloof dat uwe uitleggingen volstrekt ongegrond zijn. Ziet gij niet dat dit aanvallig schepsel noch moeder noch zelfs gehuwd zijn kan. Men ziet dit bij den eersten blik. Hoe oud kan de arme kleine zijn? Zestien jaren." — Achttien jaar" riep ik, mij zelven vergetende. — Kent gij haar?" vroeg mij de ander. Ik zweeg. Het is duidelijk," voer hij voort, »en ieder die slechts eenige kennis van de kracht der hartstogten heeft, zal met mij instemmen, dat dit meisje hare grijze haren eenig en alleen aan een hevige liefdesmart heeft te danken."

In volle opwelling van vertwijfeling greep ik de hand van den spreker: »Niet verder, mijn heer! geen woord meer! Ja, ik ben een booswicht, een gewetenlooze!" — ik weet niet, wat men van deze uitbarsting mijner smart zou gedacht hebben; van dien uitroep, dien de herinnering mijner gruwelijke misdaad mij afperste; doch gelukkigerwijs liet het orkest juist op dit oogenblik zijne donders los, al het geraas waarop de nieuwerwetsche muziek ons onthaalt, en het gordijn ging weder in de hoogte. Maar welk drama had men kunnen geven, rijker aan liefde, opoffering, trouw en verraad, dan dat hetwelk mijne herinneringen mij thans voorspiegelden! Ik haalde mij alle tooneelen voor den geest, waarin zij haar schoon, zachtaardig hart voor mij openlegde, waarin ik zwoer haar eeuwig toe te behooren, — haar, die ik daarna zoo schandelijk vergat en verliet! — Ik zag dat ik haar leven had vergiftigd, dat deze Henriette, welke ik zoo bloeijend, zoo gerust had verlaten, thans met grijze haren en gebroken hart waggelde naar het graf. Ellendige! riep ik mij toe, staat het dan in uwe magt, het weder goed te maken? — Eene gedachte schoot mij door de ziel: welligt maakt uw berouw alles weder goed. De magt der liefde is onbeperkt, misschien. —

Ras verliet ik de zaal; het stuk liep ten einde. Daar vatte mij eene hand; ik zag op. — »Adolf!" riep ik.

— »Edward, gij weder hier?" Wij schudden elkander de handen. — Wat zijt »gij bleek!" zeide Adolf. — Hebt gij ze gezien?" vroeg ik. — »Wie?" — »Henriette" — »Ik kom zoo even van haar af; niet waar, die is veranderd?" — »Zwijg!" riep ik bevende, »ik ben een monster!" — »Wat!" zeide hij lagchende, »waart gij de spitsboef? de kwakzalver?" — »Kwakzalver?" — »Weet gij het ongeluk dan niet? Een maand ongeveer geleden, kocht Henriette van een' rondreizenden parfumeur eene pommade om het groeijen der haren te bevorderen. Naauwelijks had zij er het haar eenige malen mede bestreken of het verloor zijne kleur en werd allengs grijzer."

»Pommade! niet ongelukkige liefde!" riep ik, en de woorden stierven op mijnen mond. — »Ongelukkige liefde? Goddank, wij leven sinds achttien maanden gelukkig en tevreden met elkander. Of mijne vrouw grijze of zwarte haren hebbe, de kleur onzer liefde verandert er niet om." — »Uwe vrouw? achttien maanden?" — Verwondert u dat? Maar gij wordt bloedrood. — Ah ja, ik herinner mij, mijne vrouw heeft mij zoo iets verteld —" — »O vrouwen, vrouwen!" — »Hahaha!"

ADVERTENTIËN.

PARAMARIBO, *den 17 Februarij 1841.*

De Raad van Administratie van het *Pensioen-Fonds der Ambtenaren* alhier, als daartoe bij resolutie van Zijne Excellentie den Heer Gouverneur Generaal der Nederlandsche West- Indische Bezittingen, van den 11 dezer, No. 190, uitgenoodigd zijnde, heeft de eer ter kennisse van de daarbij belanghebbenden te brengen, dat al de Beambten, Officianten of Geadmitteerden, welke eene aanstelling, admissie als anderzins van het Gouvernement hebben verkregen, of op de uitoefening hunner functien eenen eed aan het Gouvernement hebben afgelegd, voor zoo verre dezelve niet reeds als deelgeregtigden in het Pensioen Fonds zijn opgenomen, des verkiezende zich aan de Administratie alhier, zullen kunnen adresseren, ten einde tot de deelneming aan hetzelve Fonds, hetzij voor hunne personen, hetzij voor hunne na te latene betrekkingen, te worden toegelaten; met bepaling echter, dat die deelneming in geen geval zal kunnen plaats grijpen, met terugwerking van dien tijd, dat zij die aanstellingen, beneficien of admissien hebben verkregen of zijn beëedigd; maar altoos te rekenen van den datum waarop zij de eerste bijdragen aan het Fonds hebben betaald, op welke verzoeken door den Raad van Administratie voornoemd, onder nadere goedkeuring van de Hoofd-Administratre in het *Moederland*, en met inachtneming van het Reglement voor het Pensioen - Fonds der Ambtenaren zal worden beschikt als bevonden zal worden te behooren.

De Raad van Administratie voornd.,
Namens denzelven,
De Secretaris bij voormelde Raad,
F. C. COBIJN.

De belastingen der *Land-Taxen of Akkergelden*, *Erfpachten*, *Bruggen- en Wegengelden*, *Plaisier Paarden* en *Rijtuigen*, vóór het einde dezer maand, ten Kantore van den ondergeteekenden moetende worden voldaan, zoo is het, dat zulks bij deze ter kennisse van de daarbij belanghebbenden wordt gebragt.

Paramaribo, den 17 Februarij 1841.

De Koloniale Ontvanger en Betaalmeester *ad interim*,
HELB.

(7944) ☞ Men verlangt op eene der alhier gevestigde Scholen als *ONDERMEESTER* te hebben, een jongmensch geschikt met kinderen om te gaan, en die in het *Lezen*, *Schrijven* en *Rekenen*, zoo met geheele- als gebrokene getallen wel ervaren is, en derzelver toepassing op zaken in het dagelijksche leven voorkomende, eenige vlugheid, van de beginselen der *Nederduitsche taal* eenige kennis, en eene goede manier van onderwijs eenig begrip heeft. — Adres ter dezer Drukkerij.

Paramaribo, den 17 Februarij 1841.

(7937) De ondergeteekende binnen kort deze Colonie verlatende, verzoekt diegenen die van hem, de Firma GEBROEDERS REIJNS, Plantaadje *Felix* of Plantaadje *George Hendrik*, iets te vorderen hebben, *betaling* te komen ontvangen.

Verzoekt tevens diegenen, welke aan hem of aan voormelde Firma schuldig zijn, *betaling* te presteren, wijl hij anders de Nalatigen *in regten* zal vervolgen.

Biedt UIT DE HAND TE KOOP: het door genoemde Firma in gebruik zijnde *WOONHUIS* en daaraan behoorende *BIJGEBOUWEN* en *PAKHUIZEN*.

Als ook het *ERF* met deszelfs *PAKHUIZEN*, gelegen op *Combé*, grenzende aan de rivier; allen dankomende opgenoemde Firma.

Paramaribo, den 16 Februarij 1841.

C. REIJNS.

(7943) De ondergeteekende voornemens zijnde voor eenen korten tijd deze Colonie te verlaten, heeft tot zijnen *Gemagtigde* benoemd en aangesteld den WelEd. Heer C. A. BATENBURG.

Hij verzoekt al degene die eenige vordering ten zijnen laste hebben, zich met *gequitteerde* Rekeningen op Maandag den 22sten dezer, van des voormiddags *elf tot een* uur, ten zijnent te vervoegen, ten einde na *accoord* bevinding voldoening op dezelve te erlangen, zullende, bij verzuim hiervan, zij het zich zelve te wijten hebben, indien er uitstel van betaling plaats heeft.

Paramaribo, den 19 Februarij 1841.

D. HOOLA VAN NOOTEN.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 17den dezer, de Engelsche Schoener *London Packet*, Kapt. H. W. Harey, van Demerary, hebbende 11 dagen reis: Passagier: de Heer Ths. Hill.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & C°.